

АЙСЕК, ХТО ТЫ?

Зусім не ўрадавая і наогул не камерцыйная міжнародная арганізацыя. Яна аб'ядноўвае студэнтаў з 64 краін свету і поўнацэнна імі ж кіруецца. Прэзідэнт выбіраецца тэрмінам на адзін год. Для таго, каб стаць членам Міжнароднай асацыяцыі студэнтаў, якая спецыялізуецца ў сферы бізнесу і эканомікі (АЙСЕК), неабходна прыкладна 1000 долараў (у якасці першага ўзносу) і... нааўнасць хаця б пяці прадпрыемстваў, здольных забяспечыць стажыроўку ў сябе замежных студэнтаў. Інакш не гэта: сярод асноўных форм дзейнасці асацыяцыі — Міжнародная праграма па абмену стажэрамі. Магчыма, яшчэ ў юнацкім узросце агунацца ў сур'ёзнае дзелавое жыццё садзейнічае ў далейшым больш хуткай адаптацыі на рабочым месцы. Для студэнтаў Маскоўскага інстытута народнай гаспадаркі імя Г. В. Плеханава (членаў — назіральнікаў АЙСЕКа) гэта яшчэ і бяспечны вопыт сусветнага бізнесу, неабходны ва ўмовах эканамічнай рэформы.

Спонсарам стаў родны інстытут. А згоду на прадастаўленне месцаў практыкі для замежных студэнтаў далі ўжо адзінаццаць прадпрыемстваў краіны.

М. МАРЦЯНАУ.

АДДЗЯЛЕННЕ СУВЯЗІ

Саўдзельнікі?

Навука — гэта іншадумства. Але як прывычацца да гэтай думкі таму, хто дзесяць гадоў у школе і яшчэ год (плюс чатыры) у ВУ, добра авалодаў толькі зубраннем?

Сярэдняя школа вучыць таму, што даўно стала ісцінай з барадой. Бяда ў іншым. Школьнік знаёмы толькі з адным поглядам на тую ці іншую праблему. Прычым, нааўнасць альтэрнатыўнай трактоўкі пытання нават не падразумяецца. У выніку за пяць гадоў навучання ў вышэйшай установе адсейваецца чвэрць з тых, хто паступаў, таму што дарослы чалавек аказваецца няздольным разглядаць жыццё ў яго супярэчнасці.

Так адбываецца працэс разбурэння асобы, калі мы прыглушана гаворым аб мадэлі чалавека, аб якасцях, якія павінны быць у яго ў ідэале. Мы гаворым, а канкрэтны крок — стварэнне матэматычнай для развіцця чалавека.

Нарэшце, з'явілася новае палажэнне аб вышэйшай школе, у якім за галоўную прамежную задачу падрыхтоўкі не толькі спецыяліста, але і чалавека, здольнага ісці наперад. Што для гэтага неабходна? На мой погляд, ліквідаваць моўны бар'ер, які ўзнікае адразу, як студэнт паспрабуе зазірнуць крыху далей за рэгламентаваны падручнікі і канспекты (маю на ўвазе літаратуру на замежнай мове). Катастрафічна не халае гуманітарнаму навучанню і матэматызацыі.

Толькі тады студэнт зможа стаць саўдзельнікам выкладчыка ў навуковых даследаваннях. Спявайцеся, мы і так ужо шмат страцілі.

Ж. МІХАЙЛАВА,
выпускніца.

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМСАМОЛЬСКАГА І ПРАФСАЮЗНЫХ
КАМІТЭТАў БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОўНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА
ДЗЯРЖАўНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

ПРАЛЕТАРЫ УСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

ГАЗЕТА ўзнагароджана
ГАНАРОВАЙ ГРАМАТАЙ
ВЯРХОўНАГА САВЕТА
БССР

1989

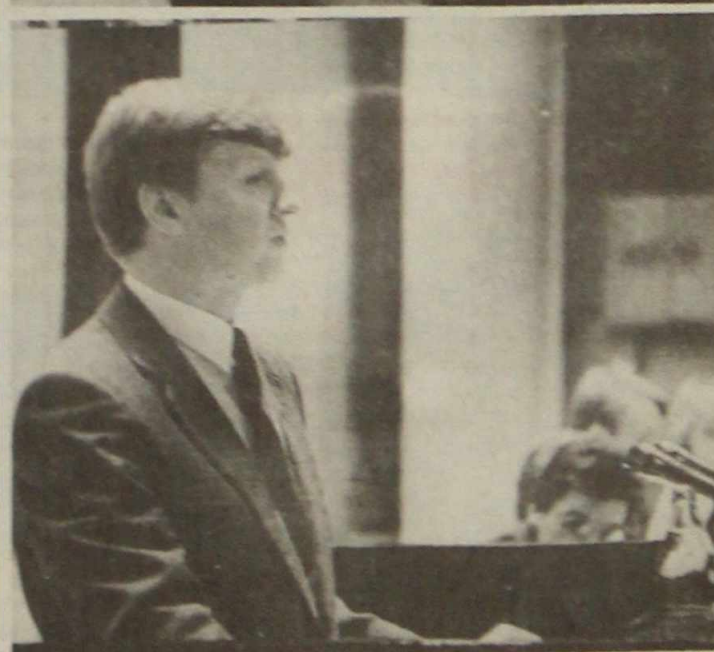
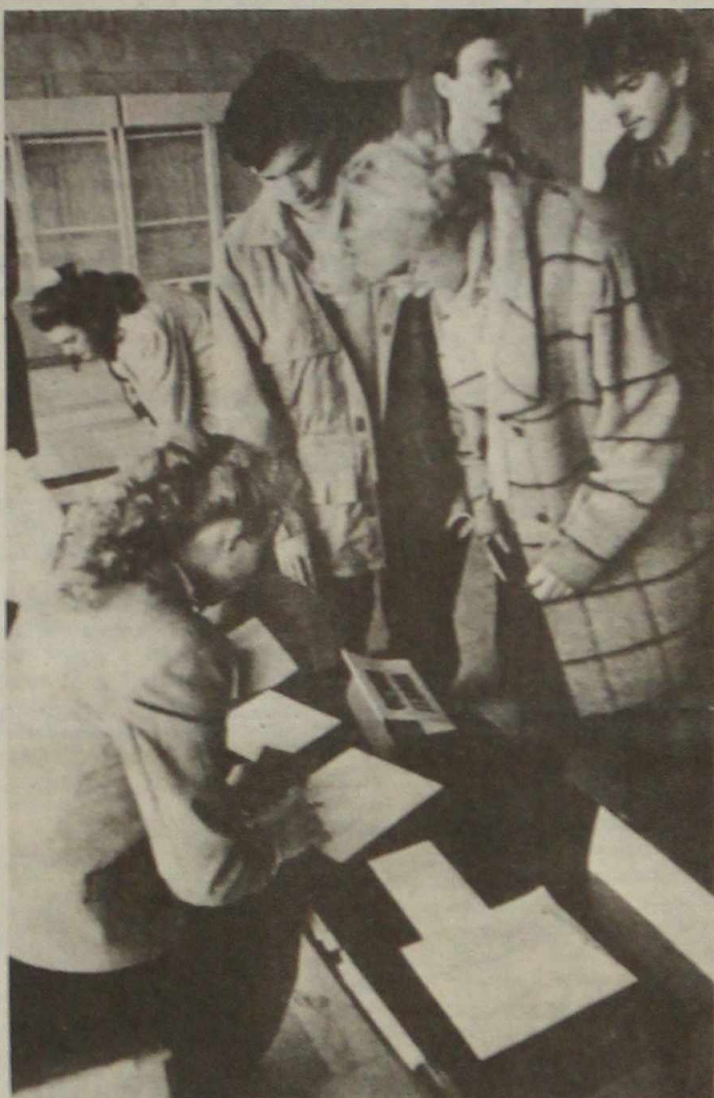
ЧАЦВЕР

2

ЛІСТАПАДА

№ 29(1622)

НЕАДКЛАДНА!

ДУМКІ ўСЛЫХ

Хачу прыехаць у Маскву 7 лістапада. Прайсці надвечоркам на Галоўную Плошчу, калі шум парада будзе ўжо далёка ад яе, і пераканацца... Пераканацца, што тут не гэта думаць аб тым, аб чым думаеш кожны дзень у іншых месцах. Так хочацца хоць тут знайсці ратунак ад думак, сумных і балючых. Але прыехаць у Маскву не так проста. Трэба загадаць забіць на ўсе астатнія планы і купіць білеты ў першы ж дзень, калі іх пачнуць прадаваць. Пазней — не будзе.

А пакуль ад'язджаць у сталіцу, паспееш яшчэ ў магазі-

ПЕРАМЕН!

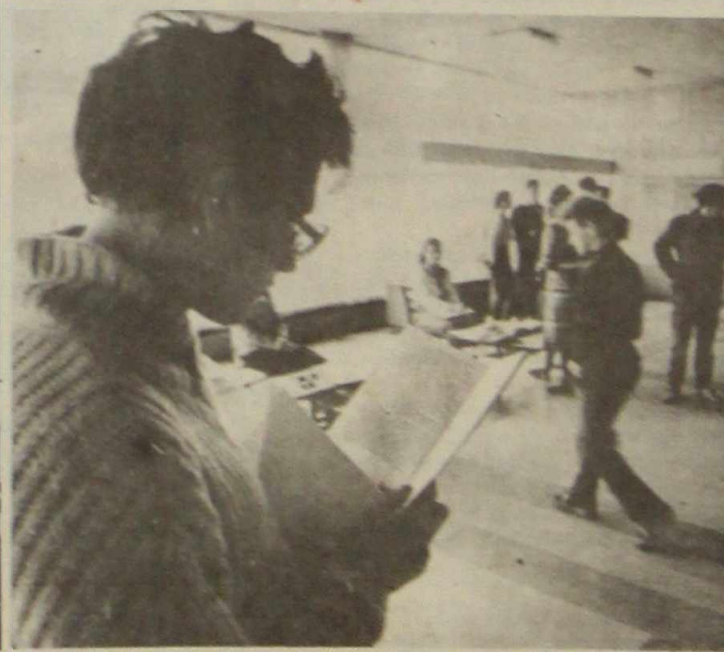
Вось і мяжа. Аслепаў падманлівым бляскам уяўных перамог і дасягненняў, мы нечакана апынуліся ля бездні. А што далей? Крах ці выратаванне, шлях у цемру ці дарога ў светлае заўтра?

Пэўна, ні на адной справядчна-выбарнай камсамольскай канферэнцыі Белдзяржуніверсітэта імя У. І. Леніна не ставіліся такія вострыя, падчас катэгарычных пытанняў, як на гэтай, трыццаць трэцяй ужо па ліку. І хоць здавалася б, нельга сказаць пра нейкую там гістарычную важнасць гэтай падзеі (сам па сабе звычайны сход, у меру зафармалізаваны і рэгламентаваны), аднак адметныя перамены ў ім ёсць. З'явілася зацікаўленасць, патрабаванне перамен, расшчэпленне канкрэтных дзеянняў. Нездарма ж і праграма, прынятая дэлегатамі канферэнцыі, атрымала назву «Праграма дзеянняў». Праўда, як яна будзе ажыццяўляцца, пакажа час і... «старому камітэту камсамола» даведзецца многа напярцаваць, каб пацвердзіць сваё сённяшняе крэда. Дарэчы, тое, што камітэт застаўся

амаль цалкам у мінулагаднім саставе, не праява застойных часоў. Менавіта яны, «апаратчыкі са стажам», былі ініцыятарамі і распрацоўшчыкамі праграмы радыкальных рэформ камітэта камсамола ўніверсітэта. Дэлегаты канферэнцыі аказалі ім паўторны давер і хочацца верыць, што не памыліліся.

Так лічыць і «прэм'ер» камсамольскага «кабінета» Віктар Шадурыскі.

Па прапанове дэлегатаў XXXIII справядчна-выбарнай камсамольскай канферэнцыі ўніверсітэта разам з праграмай дзеянняў была прынята рэзалюцыя ў Вярхоўны Савет БССР і Мінскі гарадскі Савет народных дэпутатаў, у якой лічацца неабгрунтаванымі абвінавачванні народных дэпутатаў СССР С. С. Шушкевіча, І. В. Абламейкі і дэпутата Вярхоўнага Савета БССР Г. У. Ерамеява ў арганізацыі несанкцыянаванага мітынгу і выказвання думка, што дэпутаты садзейнічалі прадукцыі мажымых канфліктных сітуацый.

КРОК ПА КРАСНАЙ ПЛОШЧЫ

нах свайго горада паглядзець на натоўпы, перадсвяточныя, але такія ж расчараваныя і ўзлаваныя, як звычайна. Паспееш пачуць ад розных людзей, што ў любое святое адна радасць — вольны ад работы дзень і больш багаты, чым звычайна, стол. Што яшчэ? А нічога. Тое непаўторнае хваляванне, якое раней прыносілі салют і парад, стала з'яўляцца ўсё радзей. Урачыстая частка свята ператварылася для нас у цяжкую абавязка: няпроста прыму-

сць чалавека прайсці ў калоне перад трыбунай з кіраўнікамі. Гэта ўжо не гонар і не радасць для большасці з нас.

У друку з'яўляюцца новыя і новыя запякі наогул адмяніць парад і дэманстрацыю, берагчы сродкі для іншых, матэрыяльных мэт. Але ніхто не гаворыць, як панаваму сустракаць нашы вялікія святы сёння.

Мы пакуль не ведаем, якім павінна быць наша заў-

трашняя свята, і захоўваем усе аtryбуты ўчарашняга. А на словах гатовы абвергнуць усё, што было раней, сярод чаго мы так спакойна жылі зусім нядаўна, і дрэннае, і дрэннае.

...Курсанты аднаго з ваенных вучылішчаў Масквы падлічылі, што адзін крок па Краснай плошчы на святочным парадзе абыходзіцца ім у сем гадзін стражой падрыхтоўкі. А колькі ж будзе каштаваць гэты крок усім нам? Калі мы аднойчы і не заўсёды ўсвядомім, навошта сюды прыйшлі...

В. БЯГУН.

ГЭТЫ ДЗЕНЬ БЫў НЕЗВЫЧАЙНЫМ

На чацвёртым паверсе галоўнага корпуса чуліся беларускія песні: народныя, класічныя, сучасныя. А на лекцыях разам з гісторыкамі прысутнічалі студэнты іншых факультэтаў. Ажыўленне панавала і на кафедры гісторыі БССР, дзе працавалі выступаць «Беларуская кніга па гісторыі і мастацтву» і «Беларуская кніжная гравюра XVI—XVIII стагоддзяў». Што ж за свята прыйшло да студэнтаў-гісторыкаў? Дзень Таварыства беларускай мовы. Тут яго адзначаюць упершыню.

У мінулым годзе мне прапанавалі правесці свята беларускай мовы, — расказвае кандыдат гістарычных навук, дацэнт кафедры гісторыі БССР Я. Ю. Несцяровіч. — Але я не падтрымаў гэту ідэю: як у Беларусі дзяржаўным універсітэце праводзіць свята беларускай мовы? Сёлета ў нас створана ТБМ, дарэчы, актыўныя ўдзельнікі яго — студэнты і выкладчыкі нашага факультэта. Вось мы і вырашылі правесці Дзень Таварыства беларускай мовы. Шчыра кажучы, не чакалі, што гэта свята збярэ столькі народу. Не сакрэт, што студэнты не вельмі імкнучыся наведваць лекцыі, а гэты раз вялікая аўдыторыя, дзе чыталі свае «гэты» членкарэспандэнт АН БССР А. І. Жураўскі, кандыдат філалагічных навук В. А. Чамарыцкі, доктар гістарычных навук Л. М. Лыч, была запоўнена. Студэнты не проста слухалі лектараў, а ўдзельнічалі ў гутарцы.

Арганізатары — кафедра гісторыі БССР, запэўнілі, што гэта добры пачатак кар'ернай справы, і працяг абавязкова будзе.

З. МІХНЕВІЧ.

«КУЛЬТУРА І РЭЛІГІЯ»

— так умоўна называецца цыкл публічных лекцый, дыялогаў, дыскусій, арганізаваных гарадской арганізацыяй Таварыства «Веды». 15 лістапада студэнты, выкладчыкі і супрацоўнікі ўніверсітэта змогуць праслухаць другую лекцыю цыкла — «Біблія ў гісторыі культуры». Калі вас хваляюць пытанні: ці можна крытыкаваць біблію з пазіцыі навукі, ці з'яўляецца яна падручнікам жыцця, а таксама калі вы хочаце даведацца, з чаго яна складаецца і што ў сабе заключае, — ваша цікаўнасць будзе запатолена. Свае меркаванні выкажыце вучоныя Ленінграда.

Нагадаем: вас чакаюць 15 лістапада ў 17 гадзін 30 мінут у актавай зале галоўнага корпуса БДУ. Уваход — свабодны.

Т. ДОУНАР.

ЦІП-ТОП

У турыскай справе «Беларускі ўніверсітэт» далёка не навічок. Так ужо павялося: які б фотакарэспандэнт не апынуўся ў рэдакцыі, абавязкова два разы на год ён «знікае ў вядомым толькі «Ціп-топу» напрамку».

Чаму «Ціп-топ»?

Як немаўля першымі асцярожнымі крокамі імкнецца спазнаць свет, так і дарослы чалавек адкрывае для сябе новае. Асабліва той, які не можа ўжо не ісці ў пустыні і горы, далей ад паўсядзённасці...

А ВЫ ЗМАГЛІ Б?

У КАНЬЁНАХ АНДЗІЙСКОЙ КОЙСУ

Каб не ўводзіць у зман чытачоў, вымушаны адразу ж папярэдыць, што гаворка пойдзе не пра замежныя краіны (хоць цешу сябе надзеяй, што хутка з'явіцца і такая магчымасць). Амаль па-лацінаамерыканску назвалі раку на Каўказе (ад аднайменнага паселішча аварцаў — самай шматлікай народнасці Дагестана).

Наша падарожжа па Андзіскай Койсу было своеасаблівай разведкай боем. Мэта — вывучэнне перспектывы правядзення водных паходаў вышэйшай катэгорыі складанасці на Каўказе ў цэлым і на Андзіскай Койсу ў прыватнасці. Група сабралася з вопытных, загартаваных турыстаў — усе дзевяць чалавек неаднаразава ўтаймоўвалі рэкі Сярэдняй Азіі, Алтая і Саян. І ўсё ж гэтая горная каўказская рачулка ўхітрылася зрабіць нямала сюрпрызаў нават такім бывалым турыстам-воднікам.

Першыя кіламетры Андзіскай Койсу здаліся звычайнай рачной прагулкай. Спакойна і паважна несла рака свае воды па далінах Грузіі, адкрываючы перад намі маляўнічыя горныя пейзажы. Міжволі ўсе залюбаваліся незвычайнай прыгажосцю грузінскіх вёсачак, што тупіліся ля падножжа магутных гор. Спартыўны настрой змяніўся лірычнымі думкамі, развагамі. Аднак ненадоўга. На самай граніцы з Дагестанам рака раптам не на жарт раззлавалася. Каньён Чэро даволі небяспечна спурнуў нашы катамараны на прыбрэжжыя камяні. Не паспелі супакоіцца пасля такой гасціннай сустрэчы, як трапілі ў абдымкі да Хушэцкага каньёна, затым давалася добра павалтузіцца з каньёнам Буцы-Буцы. А гэта ж толькі «п'яцёрчаныя» бар'еры, нас чакалі яшчэ і каньёны-«шасцёркі». Сігналам да чарговых выпрабаванняў стала першая Хушэцкая цяснина. Нашы катамараны шырынёй 2,05 метра былі літаральна заціснутыя рачнымі берагамі. Разпораз чулася жалобнае скрыгатаванне лодак аб камяні. А потым мы ўвогуле трапілі ў пастку. Давялося проста абносіць вузкія рачныя цясніны. Рака быццам здэкавалася: «Маўляў, любіце коўзацца — любіце і саначкі насіць!» Сем разоў давалася нам пераносіць свае «саначкі» па слізкіх і стромкіх берагах Андзіскай Койсу.

Праўда, пераадолець цясніны шырынёй 2,20 метра пры хуткасці цячэння каля 12 км/г таксама не лягчай, не кажучы ўжо пра небяспечнасць судакранання з вострымі берагамі.

Адразу ж за каньёнам Бечыхі, не даючы расслаблення напружаным рукам, злосна ашчэрыўся парог «Андзіскай Кайфас». Пачынаецца ён пяціметровым вадаспадам. Не вялічкі праход збоку быў старанна замураваны. Аб'ёмы вадаспад не магчыма. І зноў «абнос». На гэты раз хоць і нядоўгі, але, бадай, самы небяспечны. Каменныя берагі, падточаныя ракой, абваліліся пры кожным неасцярожным кроку. Пагроза ахуныцца ў халодныя воды ракі знікла, здавалася б, пры падыходзе да парoga «Вароты ў рай». Аднак і гэта знешне спакойная плынь хутка пакавала сваёй нораў. Трыццаціметровы ўчастак з вадаспадам вышынёй пяць-шэсць метраў нічога агульнага з абнадзейваючай назвай парoga не меў. Хутчэй наадварот — гэта было сапраўднае пекла. «Прастрэліць» магутны шквал цячэння і выйсці ў бяспечнае месца на лёгкіх катамаранах нельга. З берага тырчаць вострыя клякі скал. Вырашылі і на гэты раз «абнесці» небяспечу.

Нарэшце, удалося адчыніць непадатлівыя вароты і трапіць у доўгачаканы «рай». Бясспрэчна, той, хто назваў гэтак парог, меў рацыю. Задзе засталіся напружанне і неспакой, нервоўнасць і цяжкая фізічная перагрузка. Толькі адносна цішыня ракі і непараўнальна прыгожая панарама нядоўга цешылі вока. Метрадскі каскад. Тут на працягу 800 метраў рака мае падзенне да 100 метраў, прычым, у рэчышчы вялікае мноства буйных камянёў. І хоць зусім не хацелася, але і на гэты раз давалася абыходзіць непрыступны каскад па вузкай і стромкай сцяжынцы правага берага, узбіраючыся часам амаль на двухсотметровую вышыню. Напэўна,

большую частку каскада можна прайсці пры адпаведнай падрыхтоўцы за некалькі дзён. Рэальна ж нам прыйшлося перацягваць па кручых над цяснінай рукзакі і катамараны каля чатырох гадзін.

Кіламетраў за дзевяць ніжэй Метрадскага каскада, непадалёку ад паселішча Эчда, вызначылася стужка аўтамабільнай шашы, а побач і шчодрыя каўказскія сады. Гэта таксама адзін з атрыбутаў «рая»: да канца падарожжа мы харчаваліся персікамі, арэхамі і вінаградом. Аднак не толькі садавінай здзіўляў гэты маршрут. То тут, то там узніклі велічныя руіны старажытных крэпасцей. Пакуль цячэнне ракі было досыць павольным і рэчышча даволі глыбокім, часу на экскурсіі было шмат. Але ж лёс, няўмольны лёс валацугі не можа быць увесь час спакойны і аднастайны. Два апошнія парогі «Сакалінае гняздо» і «Сагрынская цяснина», здаецца, увабралі ў сябе ўсю непрыступнасць сваіх папярэднікаў. Асабліва лютавала Сагрынская цяснина. Гэты трохметровы шырыні калідор падобны да затопленага падвала шматпавярховага дома. Калі глядзець зверху, то сама рака не бачна — цёмны, шумлівы тартар. Затое цалкам райскім выглядаў фінішны адрэзак нашага маршруту. За вёскай Чыркага Койсу паступова запавольвае свой імклівы бег і затым зусім спыняецца — пачынаецца Чыркейскае вадасховішча. Цішыня і спакой пануюць на гэтым возеры нават у ветраныя дні. І яшчэ адзін чуд — асляпляльна-празрыстая вада. І самай вялікай у свеце асаладой было купанне ў пяшчотных Чыркейскіх водах.

Скончыўся паход. За плячыма складанейшы і разам з тым чудаўны маршрут, па якому, несумненна, у будучым пройдзе турысцкі шлях многіх маіх землякоў. І краіна гор (так у перакладзе гучыць «Дагестан») падарыць ім такія ж незабыўныя сустрэчы з дзіўнай і суровай прыродай.

Ф. ЕРМАЛІНСКІ,
старшы навуковы супрацоўнік НДІ
ПФП імя
А. Н. СЕУЧАНКІ.

ШТО ТАМ, ЗА ГАРЫЗОНТАМ?

Каб вырвацца з паўсядзённасці

Мы ўжо не адзін год, калі надыходзіць сезон — ён можа быць і ўлетку, і ўзімку — адчуваем нястрымны покліч магутнай прыроды. Тады збіраем плячакі, правіант і — едзем, ляцім, плывём.

Менавіта такім чынам наша група апынулася ў гарах і сёлета. Якуція, рака Алдан, дзе драгі, золата, бічы, горы, балоты, ліпень і таймень у рэках, мядзведжыя сцежкі на берагах.

Нас было восем чалавек. Мы прайшлі праз усю гэту неўладкаванасць каля 300 км — такую працягласць турысцкага маршруту пятай катэгорыі складанасці. Чаму мы пайшлі менавіта сюды, чаму вырашылі ўдзельнічаць у першыстве краіны? Натуральна, не пашаны і ўзнагароды чакалі мы. Галоўнае, напэўна, тое, што мы не страцілі жадання быць першымі. Мы сапраўды першыя з турыстаў падняліся на чытарнаццаць перавалаў.

Той, хто спазнаў калінебудзь, што такое сланнік, зразумее, чаго варты два дні бесперапыннай хады па ім. Ты караскаешся недзе ў

вешці, не дастаючы паўметра да зямлі, штохвіліны правальваешся ўніз і чапляешся за галлё, якое пад вагой твайго цела згінаецца і хоча сескануць цябе па твары. Пасля сланніку шлях наш пралагаў па рэчках. Заціснутыя ў каньёны, бурлівыя, яны збівалі з ног, не даючы зрабіць і кроку. І іх патрэбна было праходзіць не раз, не два, а дзевяць, дваццаць, трыццаць разоў за дзень.

Ужо пры вяртанні, як апошняя перашкода тым, хто здолеў убачыць маленькі кавалачак натуральнага жыцця прыроды, мы трапілі ў забалочаную тайгу, дзе вада была пад нагамі і хлюпала ў вібражах, ліла зверху, і плячакі набрыньвалі ёй. І ўжо менавіта гэты кавалачак здаваўся нам невыносна цяжкім, менавіта тут былі самыя куставыя камары і самыя складаныя перашкоды.

На пытанне «Чаму чалавек ідзе ў горы?» я адказаў бы так: каб убачыць чысціню і рэчаіснасць, пазбаўленую фальшу, рознага роду ўмоўнасцей.

Пройдзе колькі часу і ў ду-

шы зноў пачне расці пачуццё незадаволенасці і неспакою, зноў каменем лягуць на плечы грахі — свае і чужыя. І зноў будзеш чакаць катарсіса, будзеш ісці да яго праз пот, цяжкасці, стогны.

І дзе-небудзь на вялікай рацэ, калі дыск сонца пачне патроху хавацца за зубчастую сцяну гор, да пояса зарослых зялёным лесам, ты зразумееш, які ты вялікі, Чалавек, бо неабсяжная маці твая — Прырода.

І. МІКЛАШЭВІЧ,
удзельнік паходу,
выпускнік БДУ.

НЕВЕРАГОДНА!

«Час у дарогу, старына!»

Ну, схадзілі, паглядзелі, вярнуліся... І зноў пачалася мітусня, рэдкія сустрэчы паміж сабой. З усім гэтым я згодзен, але не да канца. Слухайце. Вось толькі некалькі эпизодаў з нядаўняга вандравання па Карпатах групы Сяргея Плыткевіча.

Авантурыстычныя «здольнасці» і багаты вопыт кіраўніка паходу даюць настолькі неверагодны сінтэз, што ніколі нельга ўявіць, што здарыцца з кожным з вас праз гадзіну-другую... Вы можаце раптам зрабіць незапланаваныя начны пераход і спуск з вяршыні, заначаваць пад раз'юшаным вадаспадам, пераправіцца па слізкіх бярвеннях. Усё гэта, жадаеце вы таго ці не, вас з імі абавязкова чакае. Але на гэты раз, мяркую, Сяргей і сам не жадаў надзвычайнага здарэння.

Заначаваць давалася ў летняй «рэзідэнцыі» пастухоў — маленькім доміку на схіле гары Петрас. Калі большая частка групы ўжо мірна паспавала пасля нялёгкага дня, дзверы таямніча рыпнулі, грывнуўшы ланцугом, і нечалавечы рык разарваў цемру. Жудасна ўскрыкнула Алена Філіпчык. Гэта «нешта» завітала да яе. Што здарылася, яна так і не магла растлумачыць. Гэта «нешта» навалілася на яе паверх спальнікі ўсім цяжарам. Праз некалькі хвілін святло ад ліхтарыкаў напоўніла домік. Нікога не было. Але спаць пасля такога доўга не хацелася. Домік назаўсёды так і застаецца цяпер для нас загадкаю. Домікам прыві-

даў.

Але духі, ці можа якая іншая нечысць, так проста не збіраліся адчапіцца ад нас, сур'ёзна жадаючы, відаць, пазнаёміцца. Крыху пазней была зроблена яшчэ адна спроба...

Праз некалькі дзён давалася зноў заначаваць у доміках. Дзяжурны Андрэй Сакалоў пайшоў да ручая набраць вады. Не вяртаўся ён даволі доўга. А калі прыйшоў, быў нейкім прыціхлым і задумлівым.

— Ведаеце, я не знайшоў ручай, — разгублена апавяціў ён нас. Нямая сцена працягвалася, здаецца, вечнасць. Дзяўчаты пачалі зноў пахолацца.

— Ну вось, пачынаецца... Толькі ў цягніку, ужо вяртаючыся дадому, Андрэй раскажаў:

— Калі шукаў ручай, раптам здалася, што цераз заслоную дажджу нехта паклікаў: «Гэй!» Потым яшчэ раз... Мiane міжволі пацягнула ў той бок. Ледзь стрымаўся, каб не пайсці на гэты дзіўны кліч. Вось так...

Мяркую аб расказаным, шануючы чытач, сам. Я ж перадаў толькі тое, што перажылі і чулі многія ўдзельнікі паходу. Больш ніхто да нас, на жаль, не прыходзіў, і мы да гэтага часу губляемся ў здагадках, што ж гэта было на самой справе: снежны чалавек, галюцынацыя, нячystая сіла, а можа іншапланецяне? Хто ведае, усё можа быць.

Апошняя начоўка была прыемнай і памятнай. Яе напоўніла своеасаблівым каларытам зробленая ў паходных умовах лазня. Палкі з нацягнутай цыратай, унутры якой былі размешчаны разгарэтыя камяні. І з асаблівай асаладой распарыўшыся мы заходзілі ў яе тугія, студзёныя струмяні, змываючы стомленасць.

Зноў быў нязменны касцёр, зорнае неба, песні пад гітару. «Нічога асаблівага, — скажаце вы. — Усё, як у любым паходзе». Так, і ўсё ж вы памыліліся...

А. МАКСІМАЎ,
Фота С. ГРЫЦА.

БЕЛАРУСКИ
УНИВЕРСИТЕТ

Цана 2 кап.
Мінская паліграфічная фабрыка
«Чырвоная зорка» МВПА
імя Я. Коласа.
2 лістапада
Зак. 1635.
Т. 2000 экз.

220080, Мінск-80, УНІВЕРСІ-
ТЭЦКІ ГАРАДОК, ВУЛ. БАБ-
РУЙСКАЯ, 9, ПАВЕРХ 4,
ПАКОІ 74-75.
ТЭЛЕФОН 20-68-27.

Рэдактар
М. Г. ЗАГОРСКАЯ.